

Даниела Колева

Ключът към надеждата

Когато у „надарената с всичко“ Пандора надделяло любопитството, тя вдигнала похлупака на урната, подарена и от Зевс. Оттам излезли сред хората злините, грижите, и страданията, непознати дотогава на смъртните. Пандора захлупила веднага урната, но на дъното и останала сама надеждата.

Ако има нещо, вътрешно присъщо за човека – за мислителя, за последния клошар, за богаташа, за детето в инвалидна количка, за сиромаша, за невинния, за виновния, за професионалния убиец стигнал до електрическият стол, за всеки от вида „Homo sapiens“ е само тя – НАДЕЖДАТА.

Ползва се за всичко.

За здраве.

За радост.

За любов.

За живот. И когато дойде време да се „разведем“ с него, сигурно си тръгва едва след нас.

Няма съмнение, че болестта, слепотата, позорът са зло и страдание почти за всички и почти навсякъде, но ключът към надеждата стои у всеки човек. Той сам си го изработва, шлифова, докато напасне в бравата, наречена НАДЕЖДА.

Ключът е език на който шепнем мечтите, желанията и намеренията си.

В синонимния ред на думата „надежда“ са се подредили: очакване, вяра, упование, надяване, ожидане, вероятност, изглед, шанс, блян, мечта, нахтар /диал./, все слова обемащи смисъла на човешкото мироздание.

Едва ли има по-голямо вълнение у човека, от въпроса за неговата съдба. И не познавам по-сигурен ключ към надеждата от внушенията на Фьодор Достоевски за това: „да вярваш, че няма нищо по-прекрасно, по-симпатично, по-разумно, по-мъжествено и по-съвършено от Христа“.

Според Достоевски на човека не е нужно възпитание, а чудо, защото невъзможното за човека е възможно за Бога – не превъзпитанието, а възкресението осмисля потребността от вратата в Христос.

Достоевски познава най-съкровените надежди и най-престъпните желания на човешкото сърце, а човека е изграден от страсти и потреби, които не са разумни и не е достатъчно всичките му действия да бъдат обяснявани само със законите на разума.

Човекът не се ражда за щастие. Човекът заслужава щастие си, но

винаги чрез страдание. Страданието е законът на нашата планета. Когато го изпитваме нещо престъпно ни напуща и очистища. Така надеждата се сплита с вярата.

Неоспорим факт е, че най-големите престъпления в историята на човечеството се извършват в името на божеството: прословутите Кръстоносни походи, с най-безумният – Детският кръстоносен поход от 1212 година, пожертвал 10 000 деца, неизброимите религиозни войни, днешните изстъпления на фанатизма, съсипват надеждите за добруване.

Връзката между политика и религия винаги е била бурна, но днес хуманизма е разколебан от последния опасен обрат – фундаментализма. Наложил се светът да осъзнае докъде стига нетърпимостта, престъпността и терора.

По време на едно предизборно събрание през 1991 година алжирските фундаменталистски лидери не се поколебават да изпишат в небето с помощта на лазер свещената формула „Аллах е велик“. Само че доказателствата за „величието“ на тази религия с днешна дата се оказват изчерпани. Би следвало човечеството да съедини религията със светската рационалистична мисъл, така, че нито фанатизма, нито атеизма да възпрепятстват надеждите за световен сговор.

„Времето на политиката и религията е отминало. Настъпил е часът на науката и духовността“ – иска ми се да вярвам в тези думи на Джавахарлал Неру.

Човекът е религиозно и социално същество. Независимо дали мълви молитви в църква, джамия, синагога, или будистки храм, той търси разковничето за мечтите си, което е поместено у самия него: да иска от себе си колкото може повече, да прощава на другите колкото може повече, да дава на ближния колкото може повече.

Дошло е времето, в което християнската максима: „Щом имаш две ризи, дай едната на ближния си“ да се преосмисли в: „Щом имаш една риза и тя е по-нужна на ближния, дай му я“. Пък може това да е ключо към човешкото щастие.

Човекът не живее само своя собствен живот. Той живее за своето семейство, за своя народ, за цялата човешка общност. Важното е да посеете, дори и да не може да дочака цветовете и плодовете, но трябва да има надежда, че жътва ще има. Ако се съхранят ценностите, духовните сили у човека ще пораснат и ще предпоставят едно по-високо развитие. Тогаво Дантевото „Lasciate ogni speranza“ /Надежда всяка тука оставете/ не ще е заплаха за човека и пребиваването му в отвъдното. Защото осмисленият живот в името на другите не се нуждае от индулгенции пред

Бога.

В най-съкровения си надежди човекът се е уповавал на любовта като начин за проникване в съществуването на другия. Който умее да обича, предпочита да дава, а не да получава и най-съвършената еманация на любовта не претендира за себе си нищо друго, освен правото да помага.

От всички символи за даряваща любов, особено впечатление прави катедралата „Нотр Дам дьо ла Гард“ в Марсилия. Живописно издигната над града, при хубаво време тя се вижда и от острова на обречените – Иф. Златната статуя на Божата майка – пазителка с младенца е събрала безброй сбъднати надежди. По серпентините към храма са наредени малки плочки с имената на вярващите, получили свещената ѝ подкрепа. Вероятно подобно внушение има за мюсюлманите осмоъгълната джамия Ал-Харам аш-Шариф в Ерусалим, Стената на плача за евреите, както и Гробът Господен за християните.

Опасна утопия е да се игнорира вярата на човека в Божията сила. Независимо коя религия изповядва, всеки трябва да уважава правото на избор на другия. Изповедалнята е място, в което несъвършенствата ни намират изказ и пак там сме поканени да си измислим отговорен и състателен живот изпълнен с надежда.

Път към нея хората могат да намерят впускайки се в лично търсене, което ще ги накара да разгърнат възможностите си, без ограничения в личната им свобода:

„Има една велика истина на тази планета: независимо кой си и с какво се занимаваш, щом много силно желаеш нещо, това означава, че желанието ти се е родило в Душата на Вселената. То е твоята мисия на земята.

Всемирната душа се подхранва от щастието на хората. А понякога от нещастieto, завистта, ревността... Единственото задължение на хората е да осъществят Личната си легенда. Всичко се свежда до една единствена същност. И когато силно искаш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да постигнеш желанието си.“

Паулу Коелю

Ключът към надеждата е в същността на всеки от нас, когато е насочена към ближния. Щом отдадем кесаровото кесарю, сме готови да поемем по стълбата на духовността, която осмисля пребиваването ни на земята.

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2087>]